

A Diósd Református Gyülekezetben április 25-én elhangzott alkalom leírt változata:

Textus: János 20,24-31.

[24](#) Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Ikernek hívtak, nem volt velük, amikor megjelent Jézus. [25](#) A többi tanítvány így szólt hozzá: Láttuk az Urat. Ő azonban ezt mondta nekik: Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem. [26](#) Nyolc nap múlva ismét benn voltak a tanítványai, és Tamás is velük. Bár az ajtók zárva voltak, bement Jézus, megállt középen, és ezt mondta: Békesség nektek! [27](#) Azután így szólt Tamáshoz: Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamra, és ne légy hitetlen, hanem hívő! [28](#) Tamás pedig így felelt: Én Uram és én Istenem! [29](#) Jézus így szólt hozzá: Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak, és hisznek. [30](#) Sok más jelt is tett Jézus a tanítványai szeme láttára, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben. [31](#) Ezek pedig azért írtattak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében.

Javasolt ének: 479. **dicséret:** Hinni taníts, Uram

Igehirdetés: A megértő Jézus

A felolvasott történet egy rendkívüli és nagyon szép lelkigondozás, amit Jézus végez a gyászoló tanítványok csoportjában. Mindannyian másképp dolgozzák fel legbelül Jézus kereszthalálát. Jézus azonban megjelent nekik, hogy jelenlétével túlmutasson az átélt veszteségeken. Egyvalaki hiányzik közülük, Tamás, akiről a történet szól.

János evangéliumában háromszor is találkozunk Tamással és azok alapján ismerjük meg őt, amiket mond egy-egy helyzetben. Egyenes, őszinte ember. Mélyérzésű. Nagyon szerette Jézust, kész lett volna meghalni vele, de a jeruzsálemi eseményektől is óvta volna. Nem ad a látszatra, ha kell kérdéseket tesz fel; nem mondja azt, hogy hisz, csak azért, mert egy tanítványhoz ez illene. Ami Jézussal történt, nagyon megviselte, teljesen egyedül akart maradni. Átgondolni talán, hogyan tovább, mert az nem kérdés, hogy tovább kell lépni, tovább kell élni, de hogyan? Szüksége volt arra, hogy magában maradjon a fájdalommal, az érzelmeivel, a gondolataival.

Talán ezért nincs ott Tamás a tanítványokkal, amikor megjelenik nekik Jézus. Ha tudta volna, hogy aznap eljön, biztos vagyok benne, hogy nem megy sehova. De össze kellett szednie a gondolatait, mert hiányzott neki az elvesztett Jézus. Gyászolt. Mélyen, keservesen. Nélküle ébredt fel a halál ütötte hiánnyal a szívében.

A befelé forduló – introvertált – ember, lehet, hogy kívül nem éli meg látványosan az érzelmeit, de belül annál inkább. Az ilyen embereknek szükségük van az egyedüllétre, a magányra, arra, hogy ne sírjon,

kiabáljon, ne harsogjon bele senki a lelkükbe. Kell nekik az egyedüllét, de kell, hogy tudják azt is, nem magányosak, csak megtehetik, hogy egyedül legyenek. Van kihez fordulniuk, ha szeretnének.

Leginkább akkor tárul elénk Tamás jelleme, amikor Jézus arról beszél, hogy a tanítványok tudják az utat az Atyához. Tamás pedig megszólal: „*Uram, nem tudjuk, hova mégy: honnan tudnánk akkor az utat?*” (14,5) Nem biztos, hogy ő volt az egyetlen a tanítványi csoportból, akinek kételyei voltak, vagy nem mindent értett világosan, amire Jézus utalt. De ő meg meri kérdezni: honnan tudnánk az utat? Mi ez, amiről beszélsz Jézus?

Vannak ilyen tamások ma is. És ez nem elmarasztalás. Nem arra utal, hogy hitetlenek, hanem hogy nyersen őszinték és szeretnek utánajárni a dolgoknak. Igazából, irigylésre méltó, hogy vannak kérdéseik. Amikor először találkoztam ilyen emberekkel, bosszantónak találtam, nem értettem, miért nem lehet elfogadni, hogy valami úgy van, ahogy le van írva? Miért kell feszegetni a dolgokat? Miért kell értetlenkedni, megkérdőjelezni a Szentírást? Isten szólt, Jézus mondta, akkor az úgy van és kész! Úgy nőttem fel, hogy illetlenségnek is tartottam sokáig, ha valaki a Biblia szavait, történeteit vizsgálgatni kezdte. Azóta megszerettem a tamáskodókat. Fel kell tenni azokat a kérdéseket! És jó helyen kell feltenni! A jó hely pedig az a közösség, ahol Jézus is ott van. Tamás nem az írástudókhoz vagy a papokhoz fordul, nem a római helytartóhoz, nem az utca emberéhez, hogy választ kapjon a felmerülő kérdésekre. Ott és attól kérdezi meg, aki válaszolhat neki.

Ha valami nem áll össze, igenis utánajárhat az ember, hogy világos legyen, hogy be tudja fogadni mindazt, amit olvas, amit hall. Nem arra gondolok, amit az énekünk így mond: „*ki kétkedőn boncolja Őt, annak választ nem ad...*”, nem arra, amikor cáfolja valaki a Biblia igazságait vagy keresve-keresi, hol ingathatja meg alapjaiban a tudomány szintjén. Hanem arra, amikor valakiben ott a vágyódás, érzi, hogy az élet több, mint amennyit most látunk belőle. Érzi, hogy van Valaki, aki kezében tartja ezt a világot, de nem érti, sok kérdés, sőt még kétely is van benne és ki meri mondani választ várva rá.

Tamás is így lehetett mindazzal, amivel Jézus kapcsán találkozott: olyan nagy jelentősége van annak, amiről Jézus beszél, ezt érzem, de épp ezért, mindent tudnom kell, hogy felelősen döntsek, hogy később ne mondjam azt: ja, hát én azt hittem...

Az üdvösség kérdése, Jézus követése, az, amit vár tőlünk, ha követni akarjuk Őt, örök életre szól! Nem lehet azt mondani: akkor most hiszek, aztán majd meglátjuk, mi lesz ennek a vége! Az nem hit! Ahogy Pál is írja: „*Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk*” (1Kor 15,19).

Tamás visszatér a tanítványi körbe. A fájdalom, a nagy bánat legtöbbször arra készíti az embert, hogy végleg szakítson azzal, ami fájdalmat okozott neki, de Tamás nem akar szakítani Jézussal és a társaival. Igazi közösségre talált bennük, visszatér hozzájuk. Tudja, hogy ha valahol, hát előttük beszélhet a fájdalomról, a kétségeiről, a kételyeiről is, nem vetik meg, nem közösítik ki érte. És amikor elmegy hozzájuk, ezzel fogadják: *Láttuk az Urat.*

Ha fogalmazhatok így: itt elszakad a cérna Tamásnál. Szinte ingerült színezete van mindannak, amit mond: „*Ha nem látom a kezén a szegek helyét és nem érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem.*” (25v). Nem, nem hiszem, ugyan, hagyjatok már ti is! Épp sikerült valamennyire feltápaszkodnom a mélységből és akkor jöttök ilyen látomásokkal! Nem hiszem, hacsak nem látom és érintem! Kell a bizonyosság! Jézus is mondta nem egyszer, hogy lesznek hamis Krisztusok,

lesznek, akik az Ő nevében lépnek fel, de hazugságot hirdetnek, látnom kell Őt! S ha látom, tudni fogom, hogy Jézus az!

Ez az a pont, ahol könnyedén felcímkézzük Tamást: a hitetlen! Csak azt nem mondjuk: a nyomorult! Nem hitte el!

Miért, vajon a többi tanítvány igen? Ők nem voltak legalább annyira hitetlenek, mint ő? Dehogynem! De nekik megadatott, hogy lássák Jézust. Tamás nem volt ott, ezért kimaradt az élményből. Talán keserűségében is mondja, amit mond, mert valószínűleg bánja, hogy elmulasztotta a találkozást. Jézus azonban együtt mozdul, együtt működik tanítványai hitével. Eltelik egy hét és a nyolcadik napon ismét megjelenik. Mert annyira szereti Tamást, annyira fontos neki, hogy ő is feldolgozza a gyászt, a veszteséget, fontos neki, hogy békessége és hite legyen, hogy szinte kivételező szeretettel fordul hozzá és lehetőséget ad neki arra is, hogy megérintse őt. Megadja a hitéhez szükséges bizonyosságot. Nem olvastuk, hogy Tamás megérintette volna Jézust, de nem is volt szüksége rá, mert Jézus olyan élménnyel ajándékozta meg, amelynek a végeredménye hitvallás: *Én Uram, és én Istenem!* És Tamás leborul előtte. Őszintén. Szíve legmélyéből. Úgy, ahogy addig tette.

Meggyőződéssel és hittel. Úgy, amilyené Jézus tette.

Miért kételkedett Tamás abban, amit a tanítványok mondtak? Mert nem volt ott, amikor Jézus megjelent nekik. Talán hallottuk már: ó, nekem nem fontos templomba járnom, hiszek én úgy is! Miért olyan fontos a gyülekezet? Otthon, a magam csendességében elimádkozgatók...

Talán egy ideig igen. Aztán elkezdek forogni a saját gondolataim körül, úgy érzem, üresedik a lelkem, ugye? Ha máskor nem is, a mögöttünk lévő járványos időszakban megtapasztaltuk, mennyire szükségünk van a közösségre, a gyülekezetre, hogy egymás hite által épüljünk. Mennyire szükségünk van arra, hogy jelen legyünk egy istentiszteleten, mennyire vágyunk már az úrvacsorai közösségre!

Jézus soha nem hagyja magára övéit. Ahogy jelen volt láthatatlanul is és hallotta Tamás szavait, hogy aztán megajándékozza azzal a bizonyossággal, amelyre ez a tanítvány vágyott, úgy jelen van most is. „Itt van a középem...” – énekeltük. Ő itt van, az életed közepe szeretne lenni. Te hol vagy?

Néhány pontban összeszedve lássuk azokat a fontos dolgokat, amiket az ige kapcsán átgondolhatunk:

Kételyeink megvallása - lehet nyers őszinteség Jézus felé. A hit nem egy állandó hőfokon égő állapot, nem stagnál egy szinten. Növekszik és elfogy. Megtelik és apad. A keresztyén ember a hit és kételkedés küzdelmében él. Talán ezért is esik rosszul, ha valaki megkérdezi tőlünk: na, mi van? Hol a hited? Nem a hit az, ami mindent megold? Rosszul esik, mert küzdünk a kételyeink ellen, de sokszor szembe kell néznünk velük. A legkiválóbb keresztyén, a legmélyebb hitű is meginoghat. Milyen nagyszerű, hogy Jézus tudja ezt! Ő soha nem küld el magától! Nem mondja azt: hát, ha így állsz gyermekem, jövő vasárnap el se gyere! Sőt, biztat, mint Tamást: fontos vagy! Szeretném, ha bízni, hinni tudnál bennem! Szeretném, ha békességed lenne!

Merjünk Jézushoz menni a kételyeinkkel, mert Ő az, aki képes megérteni emberlétünk minden kínládását, szenvedését! Merjünk keresni azt a kezet, amelyik magunkból újra és újra kiemel.

Békesség elnyerése – Egyedül Jézus az, aki valódi békességet tud adni nekünk. A bezárkózott tanítványokat általában úgy idézzük fel magunkban, mint akik féltek. És valóban, félhettek, mert abban az időben egyáltalán nem volt ritka, hogy egy kivégzettnek a követői, hozzátartozói is hasonló sorsra jutottak.

Biztosan féltek is tehát, teljesen reális volt számukra, hogy mi várhat rájuk, de mégsem futottak el, nem egyenként elrejtőzve várták meg, míg elül a vihar, hanem összegyűltek Jézus nevében. Az a közösség, amit Jézus köt össze még a legelzártabb körülmények között is él! Nem úgy vagyunk mi is, mint a tanítványok? Zárt ajtók mögött várjuk, hogy csendesedjen körülöttünk, bennünk a félelem, hogy nyugtalan, bizonytalankodó szívünk újra békességre leljen. Ő pedig megjelenik teremtményi igéjével ma is és így szól: *Békesség nektek!* „Eljön és éppen azt adja, amire leginkább szükségünk van: félelemozlató, megnyugtató, derült és acélos békességet!” (Ravasz László) Azt a békességet, ami nem zavartalan, de megzavarhatatlan.

Hit elnyerése/kérése – „*Hitben járunk, nem látásban*” (2Kor 5,7). Tamásnak és az összes többi tanítványnak sem lett volna szabad kételkednie! Jézus előre elmondta nekik, mi fog történni. Beszél a haláláról, ahogy a feltámadásáról is. Abban a kegyelemben is részesültek, hogy feltámadása után is láthatták a Megváltót, nem is egyszer.

Az ajtó, amin keresztül az ember az Isten Fiát szemeivel láthatja, Tamással becsukódott. Ez az út számunkra már nem járható. Amikor majd láthatjuk Jézust, akkor már valóban nem lesz helye a kételkedésnek, mert az az ítélet ideje lesz, nem a meggyőzésé. A mi hitünk hallásból táplálkozik, nem a látható dolgokon, megtapasztalásokon alapszik!

„*A hit hallásból van!*” (Róm 10,17), Isten igéjének, szavának meghallásából. Ha nem is látom Őt, szava által bennem él és hiszem, hogy Ő van!

A látáson alapuló hit azt mondja: *ha látnám, hogy meggyógyulok vagy meggyógyul, akit szeretek, hinnék! Ha látnám, hogy jól mennek a dolgaim, hinnék! Ha lenne társam, ha nem lenne annyi szörnyűség, éhezés, megárvult gyerekek...hinnék!* Hány egészséges ember van! Valamennyien boldogok? Hányan élnek jó körülmények között, házastárssal, hány embert elkerül a tragédia...valamennyien boldogok? Az embernek mindig hiányzik valami...

Ezért mondja Jézus: „...boldogok, akik nem látnak és hisznek.” (29v)

Ha csak akkor hiszed, hogy Jézus érted is meghalt és feltámadt, ha látod, hogy valóra válnak a kívánságaid, úgy alakulnak a körülményeid, ahogy elképzelted, nem leszel boldog. Viszont bármilyen körülmények között boldog leszel, ha hiszed, hogy Ő veled van minden napon, ahogy megmondta.

A felolvasott rész ezzel fejeződik be: „*Ezek pedig azért íratlak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia és e hitben életetek legyen az ő nevében.*” (31v) Isten úgy látta jónak, hogy ne bizonyítékot adjon elénk, hanem csak jeleket, és ne a *tapintható bizonyosság*, hanem a *hitbizonyosság* vezessen Hozzá. Ámen!

Imádság

Áldott légy Jézus, hogy jelenléteddel gyógyítasz, csendet és békét teremtesz bennünk! Köszönjük, hogy kétségeinken is átragyog szereteted fénye s ha mi úgy is érezzük, hogy nélküled ébredünk, Te ott vagy velünk. Köszönjük, hogy bár nem láthatunk, mégis miénk lehet a hit ajándéka, hogy meglássuk Benned mennyei Atyánkat. Köszönjük, hogy Igéd köré hívtál minket ismét. Olyan sok akadály van néha, hogy meghalljuk szavadat: nem csak körülöttünk, bennünk is nagy a láрма! Megvalljuk Előtted, hogy ilyenkor erőtlennek érezzük a hitünket.

Segíts a kishitűségünkön, ami sokszor maga alá temet! Hadd járja át egész életünket, teljes lényünket az a hitbizonyosság, hogy egyedül Benned rejlik életünk ereje, Tőled nyerhetünk vigaszt, békességet, örök életet!

Áraszd ki ránk Szentlelked, különben csak saját erőnk és értelmünk csapdájába esünk és nem lesz miénk, amit megszereztél nekünk.

Hordozz és vezess minket Lelkeddel, állj mellettünk, biztass és erősíts a cselekvő hit kegyelmével! Ámen

Hirdetések:

- köszönjük Szemeti – Tarsoly Eszter igehirdetését!
- Egyházunk május 2-tól kéri a gyülekezetektől a templomok nyitását. Presbitériumunk több szempontot mérlegelve (- a templomba még nem tudunk bemenni engedély híján, más hely még zárva a koronavírus kapcsán stb.) a következő döntést hozta: A templomunknál vasárnaponként szabadtéri istentiszteletek lesznek május 2-ától kezdődően. A kezdés ugyanúgy 10 óra. Nem tudunk ugyanolyan "komfortot" biztosítani, mint ha zárt tér lenne - gondolunk itt szélre, esőre. Ezért is, illetve az egészségügyi helyzet kapcsán is mindenki saját felelősségre jön el. Székeket biztosítunk, le lehet majd ülni. Maszk legyen rajtunk az alkalom alatt. Mindenkit, aki megteheti, szeretettel várunk!

Áldás, Békesség!

Diósd, 2021.04.25.

Pogrányi Károly